

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 14 listopada 2013 r.

Poz. 6308

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR KN-I.4131.1.451.2013.5 **WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO**

z dnia 7 listopada 2013 r.

orzekam

N a podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zmianami).

orzekam

nieważność uchwały Nr XL/318/2013 Rady Gminy Rokietnica z dnia 30 września 2013 r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Rokietnica dla działek nr 231, 232/2, 233/3, 233/4, 233/5, 233/6, 233/7, 233/8, 482/1, 482/2 i 483 - ze względu na istotne naruszenia prawa.

Uzasadnienie

W dniu 30 września 2013 roku Rada Gminy Rokietnica podjęła uchwałę w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w miejscowości Rokietnica dla działek nr 231, 232/2, 233/3, 233/4, 233/5, 233/6, 233/7, 233/8, 482/1, 482/2 i 483.

Uchwała wraz z całą dokumentacją planistyczną została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu w dniu 8 października 2013 roku.

Przedmiotową uchwałę podjęto na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 549 ze zmianami) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647).

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje.

W dniu 21 października 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 25 czerwca 2010 r. o zmianie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustawy o Państwowej Inspekcji Sanitarnej oraz ustawy o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2010r. Nr 130, poz. 871). Na mocy art. 4 ust. 2 tej ustawy do planów miejscowych oraz studiów, w stosunku do których podjęto uchwałę o przystąpieniu do sporządzania lub zmiany planu lub studium, a postępowanie nie zostało zakończone do dnia wejścia w życie ww. ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. W przypadku przedmiotowego planu uchwałę o przystąpieniu do jego sporządzenia podjęto w dniu 27 września 2010 r., a zatem zastosowanie znajdują przepisy dotychczasowe.

Zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz linie rozgraniczające tereny o różnym przeznaczeniu lub różnych zasadach zagospodarowania, do czego odnoszą się także przepisy § 4 pkt 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r., nr 164, poz. 1587, zwanym dalej rozporządzeniem), na mocy których ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów powinny zawierać m. in. określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania.

W odniesieniu do omawianego planu, w oparciu o ustalenia zawarte w załączniku graficznym do planu, stwierdzono, że dla terenu obiektów produkcyjnych, składów i magazynów oraz zabudowy usługowej, oznaczonego symbolem 1P/U, dopuszczono jednocześnie odmienne przeznaczenie jego części, znajdującej się w pasie o szerokości 4 m wzdłuż istniejącej drogi powiatowej, wyznaczając na niej „rezerwę pod poszerzenie drogi powiatowej 2424P”. W takim stanie rzeczy ustalenia planu umożliwiają zagospodarowanie ww. części terenu 1P/U w sposób całkowicie odmienny niż wynika to z jego podstawowego przeznaczenia.

Tak sformułowane ustalenia powodują naruszenie zasad sporządzenia planu w zakresie regulowanym przepisem art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy oraz § 4 pkt 1 rozporządzenia, w odniesieniu do przeznaczenia i zasad zagospodarowania terenów.

Zaznaczyć należy, że akt prawa miejscowego, jakim jest plan miejscowy, musi spełniać szereg ustawowych wymogów. Zawarte w nim normy, poprzez swoją budowę, winny zapewnić jednoznaczność w ich odbiorze przez wszystkich adresatów jego zapisów, jak również gwarantować wysoki stopień przewidywalności skutków realizacji tych zapisów.

Ustalenie na jednym terenie, bez rozgraniczenia linią rozgraniczającą, wzajemnie rozłącznych funkcji – poza jawną sprzecznością z zapisami ustawy, a w szczególności z przyjmowaniem ładu przestrzennego za podstawę działań planistycznych (art. 1 ust. 1 ustawy) – prowadzi do licznych konfliktów przestrzennych związanych z różnym sposobem użytkowania takich terenów.

Wyjaśniam w tym kontekście, że wykładnia art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy, jak i regulujących szczegółowo zakres projektu planu przepisów rozporządzenia odnoszących się do sposobu określania ustaleń w projekcie tekstu i rysunku planu miejscowego wskazuje, iż dopuszczalne jest z punktu widzenia obowiązującego prawa również takie określenie w planie miejscowym przeznaczenia terenów, które umożliwia realizację na tym samym terenie zadań o różnych funkcjach (różnym przeznaczeniu), pod warunkiem, że wzajemnie się one nie wykluczają i nie są ze sobą sprzeczne (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 3 lutego 2012 r., sygn. II OSK 2551/11 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 28 listopada 2012 r., sygn. IV SA/Po 978/12).

Biorąc pod uwagę indywidualny charakter każdego aktu prawa miejscowego jakim jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego, w kontekście przedstawionych powyżej uwarunkowań i ustaleń omawianej uchwały, stwierdzić należy, że alternatywne możliwości przeznaczenia terenu pod obiekty produkcyjne, składy i magazyny oraz zabudowę usługową bądź pod drogę publiczną, powodują naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy w odniesieniu do omawianej części terenu 1P/U.

Ponadto trzeba zauważyć, iż stworzona w planie możliwość „alternatywnego” przeznaczenia terenu pod drogę publiczną niesie za sobą konsekwencje w postaci uzyskania przez Skarb Państwa albo jednostkę samorządu terytorialnego prawa do podejmowania działań związanych z wywłaszczeniem nieruchomości, regulowanego w przepisach odrębnych z zakresu gospodarki nieruchomościami, co nie może mieć miejsca w sytuacji gdy plan nie przewiduje lokalizacji inwestycji celu publicznego. Z uwagi na powyższe okoliczności, tym istotniejsze jest takie ustalenie w planie przeznaczenia terenu, które w sposób jednoznaczny wskazuje na wynikające z niego, w sposób bezpośredni i pośredni, prawa i obowiązki odbiorców planu.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek